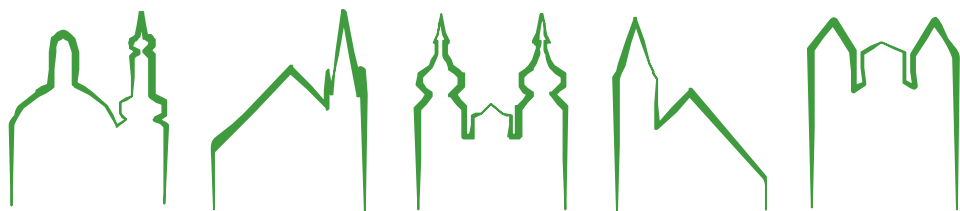

Život farností Znojma

říjen
2018

8

Ročník XXVIII | Cena 7 Kč

Blahořečena zakladatelka sester spásitelek

9. septembra 2018 bola v katedrále v Štrasburgu blahorečená matka Alfonza Mária, vlastným menom Alžbeta Eppingerová. Slávnostná omša so začiatkom o 15. hodine, ktorej predsedal v mene Svätého Otca Františka kardinál Giovanni Angelo Becciu, prebiehala za prítomnosti štrasburského arcibiskupa Mons. Luca Ravela, veľkého počtu biskupov, kňazov a rehoľných sestier troch kongregácií, ktoré čerpajú z duchovnosti bl. Alfonzy Márie, spolu s laickými členmi ich duchovnej rodiny a veriacimi štrasburskej diecézy.

Blahorečenie

9. septembra tohto roku sme mali možnosť zúčastniť sa blahorečenia matky Alfonzy Márie, dcéry alsaského ľudu a zakladateľky našej Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa.

Bolo treba vidieť rozruch okolo štrasburskej katedrály pred slávnosťou blahorečenia. Štrasburský arcibiskup Mons. Luc Ravel sa môže hrdiť tým, že sa vďaka slávnosti hlavné mesto Európy na niekoľko hodín premenilo takmer na hlavné mesto sveta. Prichádzali autobusy z Nemecka, Rakúska, Slovenska, no vnímali sme aj zastúpenia z Maďarska, Angoly, Indie, Kamerunu, Argentíny, Tanzánie, USA, Ukrajiny...

Spoločným znakom týchto asi 2000 veriacich, členov laických spoločenstiev, rehoľníkov, biskupov a kňazov, spolupracovníkov a priateľov sestier, bola radosť a nadšenie, čo bolo možné vnímať v rôznych jazykoch u ľudí pred katedrálou. Bola to skutočne výnimočná, dôstojná, hlboká, oslovujúca a radostná slávnosť.

Svätá omša začala úkonom blahorečenia. Po prečítaní krátkeho životopisu Matky Alfonzy a pripomenutí rozvoja kongregácie, ktorú založila, kardinál prečítal apoštolský

Svatořečení matky Alfonzy Eppingerové ve Štrasburku. | Foto archiv sester spásitelek

list pápeža Františka a bol odhalený portrét blahoslavenej. Bolo to sprevádzané potleskom v katedrále, ktorý vyjadroval dojatie, radosť a vďačnosť za blahosladenú, ktorú niektorí nazvali „svätá periféria“. Kardinál neskôr vo svojej homílii priblížil osobnosť a spiritualitu novej blahoslavenej a nezačul vyzvať Európu a Štrasburg, ako jej hlavné mesto, nasledovať jej príklad, odmietat' egoizmus a neuzatvárať sa do seba, ale otvoriť sa milosrdnej láske. Na záver slávnosti boli všetci vyzvaní uctiť si relikvie blahoslavenej.

Kto bola táto jednoduchá žena, ktorá dokázala inšpirovať mnohých svojím spôsobom života? Žena, ktorá napriek podlomenému zdraviu, nevzdelená a z chudobných pomerov – založila novú rehoľnú spoločnosť, ako odpoveď na núdzu svojej doby?

Život bl. matky Alfonzy

Alžbeta Eppingerová sa narodila 9. septembra 1814 v Niederbronne vo Francúzsku v jednoduchej roľníckej rodine. Bola prvorođenou z jedenástich detí. Keď mala asi deväť rokov navštevovala katolícku

školu. Na štúdium nebola veľmi nadaná, preto sa naučila len čítať, no nevedela písať. Veľmi ju však zaujímali hodiny náboženstva, ktoré vyučoval Ján Dávid Reichard, farár v Niederbronne, ktorý ju pripravil na prvé sv. prijímanie a sviatosť birmovania a stál pri nej ako duchovný sprievodca počas celého jej života.

Ako dospievajúca mladá žena sa zapájala do práce na poli a v domácnosti. Keď mala osemnásť rokov vážne ochorela a na dlhé mesiace bola pripútaná na lôžko. Len čo sa jej stav zlepšil, vstúpila do tretieho rádu sv. Františka a vo farnosti sa začala venovať skutkom milosrdenstva.

Alžbete sa zdravotný stav viac krát zhoršil natoľko, že bola pripútaná na lôžko. V rokoch choroby zažíva hlboké duchovné skúsenosti a začínajú sa u nej prejavovať mystické dary. V roku 1846 počas druhej choroby, ktorá trvala dlho a bola bolestnejšia než predchádzajúca, dostala Alžbeta Eppingerová dar vízií – prítomnosť mystického Ježiša Krista, ktorý sa jej zjavoval, hovoril k nej a potešoval ju – upadala do hlbokéj extázy. Vnútorne cíti silnú túžbu po rehoľnom živote. V bolestiach choroby Boh zväčšoval milosti, ktoré jej predtým už udelil. →

Z OBSAHU:

Válečné události očima farní kroniky _____	4
Rozhovor s otcem Saviem Řičicou _____	6

Následne dostala dar predpovedať budúce veci, ktoré sa splnili v krátkom čase, spoznávala čo sa skrýva v srdci človeka, dávala múdre rady a tak sa chýr o nej rozšíril po celom Francúzsku, dokonca aj v Ríme a z každého kúta k nej prichádzali ľudia, ktorí túžili stretnúť tú, ktorú nazývali „Extatica z Niederbronnu“.

Stávalo sa, že v niektoré dni počet náštevníkov, ktorých prijímala v rodičovskom dome, dosiahol číslo 80 na deň. Napriek tomu bola vždy vnútorne sústredená, vyrovnaná, veselej mysle, a častokrát pri tom musela znášať i útoky zlého ducha.

Farár Reichard, ktorý bol bezprostredným svedkom všetkých týchto udalostí, upozornil na to biskupa v Štrasburgu, ktorý mu nariadil, aby všetko presne zaznamenával. Neskôr biskup Räss Alžbetu navštívil a osobne všetko podrobne preskúmal a označil ju za privilegovanú dušu. Bol presvedčený, že táto mladá žena je vyvolená pre niečo výnimočné.

Alžbeta rozmýšľala o vstupe do niektorej rehoľnej kongregácie, no poslúchla výzvu biskupa, aby počkala. Tak dozrela myšlienka na založenie novej rehole. Dňa 28. augusta 1849 so súhlasom biskupa zanecháva Alžbeta rodný dom a s niekoľkými priateľkami sa presťahuje do domu, ktorý zakúpili dobrodinci. Tak sa zrodila Kongregácia sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, ktorjej sestry sa začali starať o chudobných, chorých v ich domoch, o opustené deti, o ľudí trpiacich akúkoľvek núdzu, o uzdravenie celého človeka, nehľadiac pritom na výzor, pôvod alebo náboženstvo.

Kongregácia bola zverená pod ochranu sv. Alfonza de Liguori a Alžbeta na počesť tohto svätca prijala rehoľné meno Alfonza Mária. Dňa 2. januára 1850 zložila rehoľné sľuby a bola menovaná za generálnu predstaviteľku a farár Reichard bol menovaný za superiora vznikajúcej kongregácie.

Nová rehoľná rodina sa začala rozrastať veľmi rýchlo, lebo charisma zakladateľky skutočne zodpovedala potrebám ľudí tej doby. Kongregácia sa naďalej rýchlo rozvíjala a rozšírovala do Lotrinska, Nemecka, Rakúska a Maďarska. V roku 1866 dostáva nová kongregácia pápežské schválenie. V tom čase pôsobí okolo 400 sestier v 76 domoch. S veľkým rozmachom novej kongregácie prišli aj ťažkosti. Ešte v roku 1866 sa osamostatnili a oddelili sestry vo Würzburgu, Viedni a Šoproni. Vznikli tak tri samostatné kongregácie.

Tieto udalosti veľmi zasiahli Alžbetu a podlomili jej i tak dosť chatrné zdravie. Bola to pre ňu veľmi ťažká a možno najbolestnejšia skúška. Vyčerpaná a úplne strávená pre božiu vec, 31. júla 1867, vo veku 53 rokov, zomiera.

Duchovnosť bl. matky Alfonzy

Pokúsime sa ešte nahliadnuť do vnútorného sveta Alžbety Eppingerovej, odhaliť zdroje jej sily, jej vnímanie Boha a jeho pôsobenia, a tak predstaviť túto, mnohými

charizmami obdarenú mystičku. Ako dieťa bola veľmi chápvavá a vnímavá na Božie pôsobenie. Svoj vzťah k Ježišovi budovala už od svojho ranného detstva k čomu prispela jej dobrá katolícka výchova a príklad rodičov.

Hlavne vo chvíľach samoty, v osobnej modlitbe, nadväzuje hlboký vzťah k Ježišovi, ktorý sa stáva veľkým dôverníkom jej každodenného života. Postupne v nej rastie túžba Boha poznať, milovať Ho a robiť iba to, čo sa jemu páči. Matka Alfonza Mária hovorí: „Aby sme Ježiša mohli milovať, musíme ho najprv poznať.“ Ako Ježiša najlepšie poznávať? Odporúča tieto prostriedky:

- stále žiť v spojení s Ním
- pristupovať často k sv. prijímaniu
- rozjímať o Jeho veľkej добрote a milosrdenstve
- rozjímať o Pánovom utrpení

Cez tieto prostriedky, hovorí Alžbeta Eppingerová, dospejeme k láske k Ježišovi.

Matka Alfonza Mária počas svojho života neustále upierala svoj zrak na kríž. Utrpenie Ježiša Krista sa jej osobitne dotýkalo. V jej autobiografii sa uvádza: Raz keď išla Alžbeta, vo veku 4 až 5 rokov, s matkou na pole, prechádzali popri kríži. Alžbeta dala matke otázku: „Prečo takto nemilosrdne ukrižovali nášho Spasiteľa?“ Matka jej odpovedala: „Toto, urobili naše hriechy“. Pýtala sa matky ďalej, čo je to hriech. Odpoved' v nej vyvolala rozhodné predsavzatie: „Nechcem viac uraziť dobrého Pána Boha!“

Matka Alfonza Mária hovorí: „Hriech - čo to znamená? Môžem vychádzať zo seba: hriech potom znamená: zle som sa správala, neviem si to odpustiť, moja sebaúcta trpí pod vplyvom zlyhania. Ak v prvom rade takto rozjímam o hriechu, potom bude stáť v centre pozornosti moja osoba, a to by potom bola samolúbošť. Vyvarujte sa samolúbošti, zranená samolúbošť a sebaúcta sťažujú úprimne sa postaviť k zlyhaniu. Hriech má v prvom rade do činenia s Bohom: v hriechu urážam Boha“ No Alžbete nešlo o to, že Boh je teraz urazený, ale o to, že zle odpovedala na lásku Boha, že láska Boha nenašla správny cieľ. Chcela sa vyvarovať hriechu, nie zo zranenej pýchy, takisto nie zo strachu pred Božím trestom, ale z lásky k Bohu. Hriech bol pre ňu zlý preto, lebo ním zraňovala lásku Ježiša.

Hriech je pre Alžbetu preto veľmi zlý, lebo Ježiš preň toľko trpel. No ešte dôležitejšie pre ňu je: Ježiš zaplatil za naše hriechy, z lásky. Preto sa nemusíme báť, preto smieme stále znova k nemu prísť. Oveľa dôležitejšie ako naše pochybenie, je Božia milosť a milosrdenstvo. A preto môžeme vo všetkej svojej slabosti prísť stále znova k Bohu.

V skutočnosti sa dá povedať, že celý jej život je následne poznačený týmto uchvátením pred krížom Ježiša Krista. „Hľadela som na kríž a pýtala som sa...“ Celý svoj život bude hľadiť na Ježiša Krista, a to Ježiša Krista ukrižovaného a celý život sa bude Kristus na kríži na ňu pozerat'.

„Prečo ukrižovali nášho Spasiteľa?“ V detskom prečo sa už dá spoznať veľká otázka, ktorá bude prvoradá v mysli a v srdci matky Alfonzy Márie, veľká otázka, ktorá charakterizovala veľkých kresťanov a hlboko ich zasiahla. Hovorí: „Toto ma zakaždým hlboko rozrušilo“.

Za otázkou: „Prečo ukrižovali Spasiteľa?“ nasleduje nevyhnutne aj ďalšia: „Prečo Boh vydal svojho jediného Syna?“ Text v Jánovom evanjeliu 3, 16, prináša odpoveď: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“

Spása prichádza iba prostredníctvom Ježiša Krista. Preto by ináč Boh vydal svojho Syna? Preto vydal Boh svojho vlastného Syna až na smrť a to na smrť na kríži? Keď Boh dal svojho jednorodného Syna, potom musí byť situácia veľmi zlá, taká ťažká, že ľudstvo sa z nej nemôže vyslobodiť vlastnými silami. Napriek tomu sa tu ohlasuje a pripravuje si cestu spása, ktorá prekračuje všetky nádeje a zaslúži si nasadenie všetkých síl. Keď Boh dal svojho Syna, potom je spása dielo Božie a v dejinách koná toto dielo Boh. Avšak aj človek je pozvaný všetkými silami sa zapojiť do tohto Božieho diela spásy.

Kresťanské povolanie je výzvou k nasledovaniu Krista. Alžbeta Eppingerová aby ukázala, ako je možné ju uskutočniť, cituje sv. Pavla: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“ (porov. Gal 2, 20) a „A tak kým žijeme, ustavične sa vydávame na smrť pre Ježiša, aby sa aj Ježišov život zjavil na našom smrteľnom tele.“ (2 Kor 4, 11). Pre Alžbetu je typické toto Pavlovské chápanie nasledovania Krista.

Za textom: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“, nasleduje veta, ktorá jedinečným spôsobom prežaruje celú teológiu: „Život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“ (Gal 2, 20). Táto živá spomienka na Kristovu lásku, táto vyslovená radosť, označuje skutočný kresťanský život.

Matke Alfonze Márii stačí celý život pozerat' na kríž. V kríži vidí dôkaz veľkej lásky Boha, ktorý neváhal dať za ňu všetko. Keď sa pozerá na kríž – naplňa ju nádejou a radosťou poznanie, že je tak vzácna Bohu, ktorý za ňu toľko obetoval všetko. Chce čerpať z tohto prameňa nikdy nekončiacej božej lásky a privádzať tam aj ostatné smädné duše, aby sa napájali a občerstvovali svoje srdcia touto bezpodmienečnou láskou a prijatím, po ktorom túži každé ľudské srdce.

Matka Alfonza Mária sa necháva inšpirovať touto pravou láskou, ktorá nie je možná bez obety. Chce sa učiť od Ježiša – obetovať všetky ťažkosti a skúšky Bohu za záchranu duší a odporúča to i sestrám:

„Denne rozjímať o Ježišovom živote, zvlášť o jeho utrpení. Snažiť sa neustále zdokonaľovať pred Bohom a ustavičnou

modlitbou udržiavat' sústredenosť mysle na Boha." (Z rukopisu textu prvých pravidiel, ktoré diktovala Zakladateľka)

Kontemplácia Krista, úžas nad Božou láskou, ženie srdce k účasti na diele spásy. Kristus chce žiť v nás, v našom tele chce znovu prijať telo, chce v nás rásť tým, že v nás vytvára postoje, ktoré sú jemu vlastné vo vzťahu k Otcovi a k človeku. Nebude príťažlivosť k nasledovaniu Krista ešte silnejšia, keď budeme pri každom rozhodnutí myslieť na to, že máme v sebe nechať žiť Krista, cítiť v sebe Božiu lásku a bolesť nad hriechmi sveta a prejavíť vo svojom živote, v konkrétnych skutkoch, Božiu nehu a milosrdenstvo a jeho túžbu spasiť každého človeka? Kto by sa zdráhal nechať ho žiť v nás?

Povedali o bl. matke Alfonze

Svätý Otec František pri modlitbe Anjel Pána vo Vatikáne 9. 9. 2018, po udelení požehnania predniesol tieto slová:

„Dnes sa v Štrasburgu slávi blahorečenie Alfonzy Márie Eppingerovej, zakladateľky Sester Najsvätejšieho Spasiteľa. Vzdávame vďaka Bohu za túto odvážnu a múdru ženu, ktorá utrpením, mlčaním a modlitbou vydala svedectvo o Božej láske predovšetkým pre tých, čo boli chorí na tele a na duši. Spoločný potlesk pre novú blahoslavenú!“

Sr. Nicole:

„Matka Alfonza Mária je známa iba v Alsasku a tam, kde žijú sestry našej kongregácie. Preto je to pre mňa tajomstvo, že Boh mi ukázal cestu práve do kongregácie, ktorú táto, z môjho pohľadu tajomná žena založila. Z jej životopisu ma najviac fascinuje, keď čítam a počúvam o prvej kapitole jej života, o jej detstve. Bola najstaršia dcéra v rodine, pomáhala rodičom so súrodencami a nič ju nevedelo viac zaujať, ako Božia prítomnosť. Už vtedy vedela, kto je jej Pánom a túžila slúžiť tomu, ktorý zavesil na kríž svoj život Bohočloveka so všetkým tým hriešnym a chorým, čo zhasína svetlo Jeho lásky v ľudskej duši. Neskôr, už ako rehoľná sestra bola otvorená aj Božím deťom z iných cirkevných spoločností. Pri tomto všetkom som sa často pozastavila a uvedomovala som si, že mám s matkou Alfonzou Máriou veľa spoločného.“

Sr. Tadea:

„Tak, ako mnohých svätých aj blahoslavenú Matku Alfonzu Máriu obdivujem pre jej vzťah k Bohu. Vieme, že mnoho trpela, milovala kríž i Ukrižovaného a cez neho mala blízko k trpiacim ľuďom.“

Sr. Serafína:

„Na Matke Alfonze Márii ma oslovuje jej jednoduchosť a otvorenosť, s ktorou objavila

a zakúsila, ako veľmi je Bohom milovaná. Jej najväčším odkazom pre mňa je jej usmerenie, že aj my – jej sestry – potrebujeme objaviť a skutočne zakúsiť, ako veľmi sme milované Bohom, aby sme Jeho lásku mohli odovzdávať tým, s ktorými sa stretávame. Matka Alfonza túto skúsenosť nadobudla vo chvíľach, v ktorých najviac trpela, čo nie je ľahké: vnímať lásku Boha, keď trpíme. V tomto nám môže byť vzorom: v citlivosti a otvorenosti na Božiu lásku.“

Sr. Monika:

„Bl. Alfonza Maria je pre mňa ženou, ktorá mala neustále upriamený zrak na svojho ukrižovaného Ženícha a od tohto vzťahu sa odvíja jej vzťah k ľuďom a k svetu.“

připravila sr. Timotea Drančáková

Znojmská komunita sester Nejsvětějšího Spasitele Vás srdečně zve na

DĚKOVNOU SLAVNOST ZA BLAHOŘEČENÍ NAŠÍ ZAKLADATELKY

Matky Alfonsy Marie Eppingerové

5. 10. 2018 v kostele sv. Kříže

16:25 sv. růženec, 17:00 mše sv.

následně prezentace osobnosti Matky Alfonsy a neformální posezení

Všechno bude dobré

Sestra Josefa. | Foto archiv redakce

Když jsme v červnovém čísle našeho zpravodaje uveřejňovali rozhovor se sestrou Josefou Katinovou z Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele, která dlouhé roky působila ve Znojme, nenapadlo nás, že již za pár měsíců budeme tisknout její nekrolog. Sestra Josefa ještě na začátku července, ja-

ko vždy plná humoru, oslavila své 90. narozeniny. Na věčnost odešla pokojně 10. září. Znali jsme ji jako rozhodnou a přátelskou sestru, která velmi ráda vtipkovala.

Sestra Josefa byla posledním mohykánem, poslední z řeholních sester, které působily jako ošetrovatelky ve znojmské nemocnici před tím, než z ní byly komunisty v roce 1959 vypovězeny.

Za Znojmany nezbyvá než vyjádřit **VELKÉ PODĚKOVÁNÍ** za sestřičku Josefu i za desítky ostatních sester z kongregace SNS, které se u nás nejen profesionálně staraly o nemocné, ale také jim projevovaly milosrdný soucit. Možná přitom říkávaly i slova, která před smrtí pronesla sestra Josefa, a sice že „všechno bude dobré“.

Ať se radují u svého Spasitele!

Nekrolog Sr. M. Josefy Anny Katinové

Sestra Josefa se narodila 2. července 1928 ve Velké Idě u Košic. Do Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele vstoupila 7. července 1946 ve Znojme spolu se šesti dalšími mladými kandidátkami, které sem z dovolené ve svém rodišti přivedla sestra Celina. Po krátkém čase byla jako postulanka přijata do ošetrovatelské školy ve Znojme, která byla ve vlastnictví sester. Zde prožila noviciát a po prvních řeholních slibech pokračovala ve studiu. První sliby složila 28. srpna 1948. Po

ukončení studia pracovala jako zdravotní sestra ve znojmské nemocnici. Slavné sliby skládala 25. června 1954 ve Znojme.

V roce 1959 musely sestry nemocnici opustit a byly přeložené do léčebny – doléčovacího ústavu v Letovicích. I z Letovic musely odejít a to do Ústavu sociální péče v Borotíně, kde se sestra Josefa obětavě 27 roků starala o mentálně postižené chlapce. Byla to náročná a namáhavá práce vyžadující velkou lásku a trpělivost. Jako 63 letá odešla sestra Josefa do důchodu a v roce 1991 se vrátila do Znojma, kde byl sestrám po restituci vrácen dům na Vídeňské ulici. Zde byla devět let místní představenou a usilovně pracovala při domácích pracích. Pomáhala také kněžím, kteří ji často prosili o pomoc.

V roce 2007 odchází ze Znojma do Bratislavy. Po dvou letech se z důvodu rekonstrukce kláštera opět stěhuje, tentokrát do Banské Bystrice. V roce 2014 se do Bratislavy vrací. Zaopatřená svátostmi odevzdala duši nebeskému Otci 10. září 2018 v 90. roce svého života a 70. roce řeholních slibů. Sestry ji v posledních chvílích provázely modlitbami. Pohřbena byla 17. září na Martinském hřbitově v Bratislavě.

Důvěřovala v Boží milosrdenství, které má soucit s těmi, co trpí a přitom ho velmi milují. Ať jí Pán za všechny její námahy odmění věčnou blažeností v nebeském království. Nejmilosrdnější Ježíši, dej jí věčné odpočinutí.

První světová válka pohledem farní kroniky

Rok 2018 je spojen se stým výročím konce 1. světové války, která velmi silně zasáhla do životů obyvatel našich zemí. Svědectví o tom, co se ve válečných letech událo v našich farnostech, nám poskytují farní a klášterní kroniky. Autor kroniky znojemského dominikánského kostela v ní zaznamenal následující válečné události.

Svět v plamenech války. Velká válka národů, která svými strašnými hrůzami a ohavnostmi zasáhla skoro celý svět, byla již po celé roky obávanou a předvídanou událostí.

Od začátku války, a sice **od 4. listopadu 1914**, se v klášteře sv. Kříže nachází **domov pro válečné rekonvalescenty**. Tento domov byl založen proto, že zdejší liberální a radikálně německé noviny pořád štvály proti klášteru, jako by ten pro válečné účely nic nedělal a smýšlel málo vlastenecky. Jednoho dne se objevila komise z obecní rady Znojma pod vedením poslance Oskara Teufela (je apotata a skrz naskrz radikální a církvi nepřátelský) a obecní rady Mucka (není o moc lepší) a požadovali prohlédnout si prostory kláštera. Převor P. Bernard Lužný je všude provedl a ukázal jim všechny prostory, a teprve teď se pánové z komise divili, že se v klášteře nenachází žádné vhodné prostory, vše jen chodby, nepraktické pro účely péče o nemocné. Líbil se jim jen velký refektář, a tak byl ještě s jedním pokojem adaptován pro rekonvalescentní domov a zařízen pro 30 mužů. A tak se v klášteře sv. Kříže nachází domov pro rekonvalescenty c. k. rakouského vojska, kteří se sami mohou přesvědčit, jestli mniši málo vlastenecky smýšlí, jak zmiňovaní páni komisaři vytrubovali prostřednictvím svého časopisu. Rekonvalescenti se střídají po 14 dnech nebo 3 týdnech a přichází stále další, takže počet 30 je stále kompletní. Pro mužstvo se vaří v konventní kuchyni, těžkou práci obstarává konventní kuchař – laický bratr.

V roce 1916 po Třech králích **byl tabernákl [svatostánek]** hlavního oltáře farního kostela sv. Kříže z podnětu převora P. Augustina Strnada **podroben praktickému přebudování a proměně**. Pod vedením profesora Tautenheyne ze zdejší c. k. odborné školy byl navržen vnitřek tabernákových dvířek ozdobený anděly a modelované pozoruhodnými reliéfy. Sochařské práce, které obstarával řezbář Josef Dworzak z Horní České, byly umělecky dokončeny profesorem Mörtelem (také ze zdejší c. k. odborné školy). Vůdčím motivem výzdoby nových tabernákových dvířek je starokřesťanský symbol ryby. Zvláštností a svérázností této ornamentální výzdoby je ale založena na tom, že je zde poprvé použi-

to velkých písmen řecké alfabety ΙΧΘΥΣ (ichthys) jako uzavírací lišty dvířek tabernáku. Samotnou práci dokončil zdejší zámečnický mistr Kretschy z Dolní České. Výzdoba na vnější straně křídel dvířek ukazuje rozbourěné moře, do něhož zprava i zleva připlouvá ryba (křesťanský symbol). Nad vlnami se objevují hrozny a klasy, které odkazují na Spasitele jako na pokrm duše a obětí. Velmi mile působí při otevřených dvířkách tabernáku zjevení přimlouvajících se andělů. Za kresbu k vnější straně dvířek tabernáku vděčíme synovci zdejšího městského školního katechety, Bohuslavu Pohankovi. Pozlacení celého tabernáku provedl zdejší mistr pozlacovač Lustig. Vnitřní výzdoba tabernáku je velmi ochotným dílem pana Pohanky seniora. Provedení této práce se odehrálo pod dohledem diecézního konzervátora profesora Raymunda Kobzy. Nový tabernákl byl poté obzvlášť slavnostně posvěcen zdejším páterem převorem. *[Posvěcení se odehrálo na Hromnice roku 1916. Pozn. překladatele.]*

K tomuto novému tabernáku měla být nyní také pořízena **nová hodnotná monstrance**. I toto se s Boží pomocí zdařilo. Mnoho dobrodinců darovalo zlato, stříbro a různé klenoty, které shromáždil zdejší bratr kostelník Emanuel a z nařízení pátera převora je dodal známé vídeňské firmě Kriebel und Schweiger, aby u této starobylé, vší chvály hodné firmy objednal novou monstranci. Trvalo to sotva půl roku – hned po sv. Dominikovi byla hotová monstrance doručena.

Nová monstrance v románském slohu je 59 cm vysoká, ze stříbra o váze 1940 gramů, ohněm zláčená se šesti emailovými obrazy: sv. Dominikem, čtyřmi evangelisty a sv. Tomášem Akvinským zobrazenými na zlatém podkladě. Zarážka je ozdobena pravými granáty a tyrkysy, kříž pravým amethystem, předsazené kuličky opláštění jsou pravé korály, lunula je obzvlášť pěkná a hodnotná, protože je pokryta pravými kameny (brilianty, rubíny a perlami) ze šperků k tomu darovaných, stejně tak posouvátko a vložka schránky jsou ze 14 karátového zlata o váze 75 gramů. Celá monstrance je bohatě a umělecky vytepaná, vše jen ruční práce v hodnotě 1560 K. Na věčnou památku na dobrodince a válečné období, ve kterém toto dílo vzniklo, byl na vložku nohy této monstrance vygravírován latinský nápis.

K monstranci bylo také vyrobeno jednoduché, ale přesto pěkné repositorium z pozlaceného bronzu s pravou stříbrnou lunulou a z broušeného skla. K tomu byla ještě vytvořena kadidelnice s lodkou z pra-

Dobová fotografie válečného rekonvalescenta v dominikánském klášteře. | Foto archiv kláštera

vého stříbra, zcela hladká, o váze 853 gramů, v hodnotě 350 K.

Při této příležitosti byla také na náklady kláštera sv. Kříže přiměřeně **renovována stará barokní monstrance** z roku 1737. Tuto renovaci obstarávala opět vídeňská firma Krickl und Schweiger za 200 K (v ceně nejsou zahrnuty zlaté a stříbrné šperkové kuličky, které k tomu obdržela) a dodala k tomu pouzdro za 45 K. Restaurování se zdařilo velmi pěkně a nově opravená monstrance představuje jeden z nejhezčích exemplářů barokního slohu.

23. května 1916 zemřel v řádovém konventu v Praze bývalý farář u Sv. Kříže **P. Cyril Grebeníček**.

15. července 2016 slavil ve zdejším řádovém kostele u sv. Kříže nově vysvěcený dominikán bratr **P. Amandus Dlapka svoji první mši sv.** Tento rozený Znojmak je také absolventem zdejšího c. k. státního gymnasia. Svá teologická studia absolvoval v řádovém studiu v Olomouci a tam byl vysvěcen. Primiční kázání měl důstojný páter převor dominikánského konventu v Retzu P. Antonín Patze. Účast obyvatelstva na primici byla velmi vysoká – znamená, že také v liberálních městech si kněze váží a jeho povolání uznávají.

13. května 1916 bylo započato se snímáním měděné krytiny z věži kostela sv. Kříže. (V roce 1916 bylo příkazem c. k. říšského ministerstva války a z vyššího příka-

zu důstojného biskupského ordinariátu v Brně požadováno dát měděný plech z kostelních věží státu k dispozici. Tímto rozhodnutím byl dotčen také řádový a farní kostel sv. Kříže ve Znojmě.) V únoru se sešla komise, která rozhodla, že plech z kostelních věží bude odebrán. Sejmutím byl pověřen zdejší architekt a stavitel Klement Přinosil, resp. jeho otec, tesařský mistr Přinosil. Začátkem června bylo vše hotové. Odebraný měděný plech byl předán zdejším klempířským mistrům Schonovi a Genithheimovi. Konvent jako patron kostela sv. Kříže s nimi sjednal nové pokrytí obou věží železným plechem a tato práce začala hned po sundání měděného plechu. Ukázalo se, že dřevěné části jsou na několika místech poškozené, také tyto byly vyměněny a opraveny. Práce trvala od června do září roku 1916, poté byly věže opět pokryté.

Málem také došlo ke strašnému neštěstí. Vrchní dozor nad všemi pracemi, městský stavitel Dunger, stoupl na lešení, dostal závrať a zřítíl se 18 metrů hluboko, naštěstí na střechu dominikánského konventu. Nárazem si zlomil ruku a zůstal krátce v bezvědomí, když byl snesen dolů a prohlédli ho lékaři, našli jen poměrně lehká zranění. Dá se mluvit o velkém štěstí, protože kdyby se zřítíl na ulici Česká nebo do rajského dvora, tak by byl jistě ztracený. Za toto téměř zázračné zachránění daroval stavitel Dunger značný obnos na nový pěkný skleněný rám pro zdejší milostný obraz Matky Boží. Tento rám zhotovila firma Škarda v Brně.

Za předaný měděný plech z obou věží o váze 22,10 q (metrických centů) zaplatila c. k. válečná pokladna ve Vídni obnos 7088 K, tedy za 1 kg 3,20 K, velmi nízkou sumu. Pokrytí železným plechem a všechny práce stály 6893,50 K. Tak zbývá konventu navíc jen suma 194,50 K, která byla použita na opravu kostelní a konventní střechy a nebyla dostačující, chybějící část musel ještě navíc připlatit konvent. A přesto se nikdo neptá, kde se na to má vzít, aby se takovéto válkou vyvolané škody vyrovnaly.

4. prosince 1916 byl v kostele sv. Kříže celebrován **slavnostní requiem** za spásu Jeho Majestátu **císaře Františka Josefa I.**, který zemřel 21. listopadu ve Vídni ve vysokém věku 86 let.

1. prosince 1916 obdrželi všechny farní úřady **nejvyšší manifest** Jeho císařského a královského apoštolského Majestátu **Karla I. národům** a bylo jim přikázáno tento manifest 17. prosince 1916 oznámit z kazatelny.

24. prosince 1916 o čtvrté adventní neděli bylo ve farním kostele sv. Kříže slavnostním způsobem oslaveno **700. řádové jubileum**. Sváteční kázání měl P. Felix Svoboda, podpřevor a farář, slavnostní bohoslužbu kvardián zdejších kapucínů P. Paulinus Krkoška. Členové III. řádu a růžencového bra-

trstva vytvořili špalír, drželi hořící svíce a u mřížky presbytáře stálo 15 pánů s tajemstvími sv. růžence.

K 1. lednu 1917 náleží ke konventu a farnosti sv. Kříže ve Znojmě **7 kněží a 6 řádových bratří**.

Kněží: Augustin Strnad, převor / Felix Svoboda, podpřevor a farář / Řehoř Maria Kaplan, kazatel, zpovědník, katecheta a kaplan farnosti / Lect. Ambrož Maria Podhradský, katecheta, kaplan farnosti / Alfons Lukančič, c. k. vojenský kurát pro hospitalizované nemocné ve Znojmě / Štěpán Schnee, kazatel a zpovědník, toho času ve válce v Německu / Zdislav M. Luskač, katecheta a kaplan farnosti.

Bratři: Josef Flöss, senior konventu a dosud zahradník / Emmanuel Schnabel, sakristián / Pius Bartík, refektorián / Felix Burda, kuchař pro konvent a vojáky v našem hospici / Marián Filaus, vrátný, toho času ve válce / Konrád Konečný, toho času ve válce.

2. ledna 1917

Sotva byly věže uvedeny do pořádku, tu přišel už zase nový výnos c. k. říšského ministerstva války a důstojného biskupského ordinariátu – totiž **odebrání kostelních zvonů**. Farní úřad u sv. Kříže se pokusil zvony zachránit a za ně obětovat zvony filiálního kostela sv. Michaela, přesto jeho dobře míněný návrh byl důstojnou biskupskou konzistoří poměrně ostře odmítnut. A tak musely být zvony farního kostela sv. Kříže, které vůbec nepatří faře, nýbrž dominikánskému konventu ve Znojmě a byly pořízeny z konventních peněz v 18. st., odvedeny kovové centrále ve Vídni. Tak se často zachovává vlastnické právo řádu. Člověk se stále setkává jen s výmluvou: je hold válečné období, a tím se dělá z tohoto bezprávní zase právo. Na první věži zůstal středně velký zvon Dominik a umíráček na druhé věži. Obnos za odebrané zvony (suma není doteď farnímu úřadu známa) bude uložen na válečnou půjčku, přesto ani farní úřad ani konvent neobdržel dosud žádné potvrzení.

17. ledna 1917

Tento den byl určen pro **snímání zvonů** a tato práce začala ve 2 hodiny odpoledne. Nebezpečnou práci vedl stavební mistr Klement Přinosil a tak přišel na řadu nejdříve největší zvon Marie, potom sv. Vincent, sv. Petr mučedník a sanktusníkový zvon. Před kostelem se shromáždilo obrovské množství lidí, aby sledovali nezvyklou podívanou. Všichni se chovali nehlučně a setrvali přes nepřetržitě lednové chladno. Dalo se dobře zhlédnout, že leckteré oko uronilo slzu, když byly zvony nakládány a odváženy, aby už nikdy nesloužily bohoslužbě, nýbrž válce a lidské smrti. Celkem bylo říšskému válečnému ministerstvu na válečné účely odvedeno 1685 kg zvonoviny.

18. ledna 1917

V tento den byly **odebrány** a odevzdány dva **zvony z filiálního kostela sv. Michaela**, a sice: menší, přibližně z roku 1643 pocházející zvon, 1008 kg těžký, a docela malý zvon ze sanktusníkové věže. Zůstává jen nejstarší *[správně největší a ne nejstarší, pozn. překladatele]* zvon ze Znojma, z roku 1511, který je 3360 kg těžký a má nádherňý zvuk. *[Zvon z roku 1643 byl ve skutečnosti odebrán až v druhé rekviziční vlně 30. 7. 1917. Pozn. překladatele.]*

28. ledna 1917 slavil ve zdejším kostele sv. Kříže svoji **primici** nově vysvěcený kněz **P. Anastasius Peer, Ord. S. Franc. M.** z pražského konventu. Tento primiciant je rozený Znojmák, syn zdejšího holiče Josefa Peera. Primiciant se narodil v našem farním obvodu a ve farním kostele sv. Kříže byl pokřtěn. Také gymnasium částečně absolvoval zde.

Velikonoce 1917

C. k. vrchní polní superiorát ve Vídni nám připravil pěkné velikonoční překvapení: vedle P. Alfonse Lukančiče, který už od začátku války slouží jako polní kurát, byli ještě dva další kaplani zdejšího farního kostela, P. Ambrož Podhradský a P. Zdislav Luskač, **jmenování polními kuráty** a museli se ihned odebrat do Vídně.

8. září 1917 Svátek Naší Divotvůrkyně

Patrocinium zdejšího milostného obrazu proběhlo také tento rok slavnostně. Sváteční kázání pronesl nejosvědčenější kazatel Rev. Dom. Ondřej Simeoner, profesor na zdejším c. k. státním gymnasiu, slavnostní bohoslužba se konala za asistence hosta z dominikánského kláštera v Praze. Dopolodne v 8 hod. přišlo velké procesí k našemu milostnému obrazu z obce Načeratice a odpoledne o půl 3 velmi velké procesí z Louky vedené pěti kněžími.

30. ledna 1918

Tento den byli **povoláni do Vídně** k c. k. polnímu superiorátu jako **vojenští kuráti** páter převor Augustin Strnad a páter podpřevor a farář Felix Svoboda. Přesto je brzy propustili, jelikož c. k. polní superior shledal, že jsou oba potřební zde ve Znojmě, protože konvent P. P. dominikánů vede c. k. pomocnou duchovní vojenskou správu. V roce 1914 to bylo právě 100 let od doby, kdy má zdejší konvent tuto duchovní správu, ačkoli to obnáší jen mnoho nepřijemností a velmi nízkou odměnu. K tomu má ještě klášter „příjemnou“ povinnost hostit stávajícího polního superiora z Vídně, když přijede na roční vizitaci vojenské duchovní správy. Tomuto úsilí o pastoraci vojáků se nedostává uznání a ocenění ani od biskupské konzistoře v Brně, ani od polního superiorátu ve Vídni.

*z německy psaného originálu přeložil
Ondřej Lazárek*

Knězem jsem chtěl být, řeholníkem ne

V září tohoto roku oslavil významné životní jubileum P. Savio Řičica OP, který ve Znojmě jako převor dominikánského kláštera působil 10 let.

Otče, narodil jste se a vyrostl jste na Slovácku. Jak vzpomínáte na své dětství a mládí?

Na dětství mám skvělé vzpomínky. I díky tomu, že těch prvních několik let, kdy jsem nechodil, si nepamatuji a znám je jenom z vyprávění.

V čem si myslíte, že Vás Váš rodný kraj nejvíc ovlivnil?

Nejvíce asi tím, že mám pravou slováckou povahu, ale také myslím, že otevřenost pro druhé, štědrost a pohostinnost. Tím neříkám, že to vše dělám, ale na každé místo svého působení se dívám touto optikou.

Otec Savio. | Foto Dominik Novák / Člověk a víra

Určitě Vás – jako člověka i křesťana – hodně formovala Vaše rodina. Povíte nám o ní něco?

Na rodiče vzpomínám stále častěji, obdivuji jak jejich ochotu pomoci druhým, tak i výše zmíněné vlastnosti. Bydleli jsme ve Vnorozech hned u farního kostela sv. Alžběty, takže i k práci kolem Božího domu nás vedli. No, a brácha je starší, takže ten mladší se mu vždycky chce vyrovnat. A že jsme zlobili občas jeden druhého anebo i rodiče, to je jasné. Ale do dneška oba víme, že se jeden na druhého můžeme spolehnout.

Kdy jste se rozhodl stát se knězem a jaké okolnosti nebo lidé měli vliv na Vaše rozhodnutí odpovědět na Boží volání?

To přesně nevím. Ta touha tam prostě byla.

A jak to bylo s rozhodnutím vstoupit k dominikánům? Čím Vás tento řád oslovil?

Zatímco knězem jsem chtěl být, řeholníkem ne. I když jsem přečetl životopisy spousty zakladatelů a velmi se mi líbily, vždy jsem si řekl: je to pěkné, ale ne pro mě. Až jsem se setkal s Jirkou Legerským a ten mně dal životopis sv. Dominika a stanovy jeho řádu. I když jsem mu to po přečtení vrátil, tak mi to pořád vrtalo v hlavě: ta Dominikova „volnost“, „ruce do kapes“ a šel, kde bylo potřeba. No a pak mě seznámil s o. Dominikem a o. Česlavem a už to šlo ráz na ráz.

Kněžská i řeholní formace v době totality měla jistě svá specifika. Jde to vůbec srovnávat s dnešní dobou?

Nejde!

Kde jste jako kněz začal své působení? Máte na tuto dobu nějaké vzpomínky, o které byste se chtěl podělit s našimi čtenáři?

Začínal jsem jako kaplan v Kyjově, kde byl skvělý farář P. Antonín Bělík. Na mnohé jeho citáty vzpomínám dodnes. Např. o mladých kaplanech: „držte mě, nebo spasím svět“, nebo o flašce piva: „ty komunisti to dělají čím dál menší“ (to byla osmdesátá léta minulého století).

Ve Znojmě jste působil deset let, od roku 1993 do roku 2003. Bylo Znojmo v něčem jiné než ostatní místa? Jaké hezké nebo naopak náročné věci Vás tady potkaly?

Znojmo mě především příjemně překvapilo. Měl jsem je zafixované jako pohraničí. Že zde budou přímo v centru města dvě tak živé farnosti, jsem do té doby netušil.

Brzy po svém příchodu do Znojma jste založil scholu, která při nedělních mších zpívala žalmy a ordinarium, což byla u Sv. Kříže novinka... Také jste stál třeba za vznikem společenství pro úplně nejmenší děti (takzvaní boběčci :-)) a setkávání u kávy po nedělní mši svaté. Máte nějakou veselou vzpomínku na tyto nebo jiné farní aktivity?

No tak to jsme vše dělali s o. Antonínem. A za vznikem nedělního setkávání u kávy stáli především naši aktivní farníci.

Veselých vzpomínek je hodně. Jednu za všechny: Jednu neděli přede mší sv. přijde Lenka do sakristie a šeptá: „Otče, zrušte dnes boběčky, já nemůžu mluvit.“ Nezrušil jsem je a po mši sv. asi hodinu Lenka sípajíc propustila děti a pak mně říká: „Proč jste to nezrušil?“ „Protože jsem si myslel, že jim něco řeknu já.“ „A proč jste nic neřekl?“ „Protože jsi mne nepustila ke slovu.“

P. SAVIO PAVEL ŘIČICA OP se narodil v roce 1958 v Uherském Hradišti. Do dominikánského řádu vstoupil v roce 1978, CMBF absolvoval v Litoměřicích, na kněze byl vysvěcen 25. 6. 1983 a následně sloužil ve farnostech v Kyjově, Boršicích u Buchlovic a v Olomouci u sv. Michala. V letech 1993–2003 působil u Sv. Kříže ve Znojmě jako převor a kaplan. Po odchodu ze Znojma sloužil v kláštřech v Uherském Brodě, Jablonném v Podještědí a Praze. Od roku 2017 je asigován do olomouckého kláštera a vykonává funkci administrátora farnosti Olomouc-Holice.

Žil a působil jste tady mimo jiné i se starší generací dominikánů – otci Kryštofem, Ambrožem, Patrikem. Čím Vás obohatili?

Zejména svou vytrvalostí a věrností, zkušeností, pohledem na život (i když ho měl každý jiný). A zvláště o. Ambrož svým překypujícím optimismem. I tam, kde jsme se my o polovinu mladší na nové věci dívali skepticky, on řekl: zkusíme to a uvidíme, co to přinese.

Po odchodu ze Znojma jste působil v Bojkovicích, Uherském Brodě, Jablonném a Praze, prošel jste tedy skoro všechny dominikánské kláštery u nás. A zároveň rozmanitá pastorační působišť – české i moravské pohraničí, Slovácko, hlavní město... Jak moc se regionální specifika promítají do práce kněze?

Prostě dělá, co je nutné. A někdy to vyjde.

Teď žijete už přes rok v dominikánské komunitě v Olomouci. Jaké to je, nebýt po tolika letech v roli představeného?

Skvělé. Také mi to dalo hodně práce, abych jím zase nebyl. Já jsem totiž od obnovy klášterů nedělal nic jiného než představeného. Takže můžu říct, že jsem nežil v jiném klášteře než v tom, ve kterém jsem byl převorem. Tak jsem řekl, že chci konečně vidět, jak se to má dělat.

Dominikáni letos po čtyřech letech slavili provinční kapitulu. Jaké výzvy a úkoly stojí teď před českou provincií Řádu bratří kazatelů?

To je otázka pro provinciála a jeho tiskového mluvčího.

Všichni, kdo Vás znají, vědí, že rád vyprávíte vtipy a veselé příběhy. Máte něco takového z poslední doby, čím byste chtěl rozesmát naše čtenáře?

Když jsem studentkám a studentům ve třetím ročníku CSOŠ v Bojkovicích chtěl přiblížit předávání textů ve Starém Zákoně, jak dobrou paměť měli naši předkové, tak jsem se zeptal, co si pamatují z kázání při mši sv. na začátku roku. Kupodivu toho řekli dost.

Pak jsem se bezelstně zeptal: „A co si pamatujete ze mše sv. v prvním ročníku?“ Odpověď byla blesková: „Mluvil jste moc rychle a vůbec jsme vám nerozuměli.“ „A teď už mluvím pomalu?“ „Ne, ale my jsme si zvykli.“

A co byste chtěl říci na závěr?

Že by bylo lepší, kdybych otázky kladl já. Především, co si pamatujete z doby mého působení ve Znojmě? A zda Vás Bůh nějak skrze mě ovlivnil k dobrému?

Otče, moc díky za rozhovor. K Vašemu jubileu Vám ze srdce přejeme hodně Božího požehnání. Rádi na Vás ve Znojmě vzpomínáme a rádi Vás vždycky vidíme.

ptala se Pavla Vyháňkové

Ottova optimologie

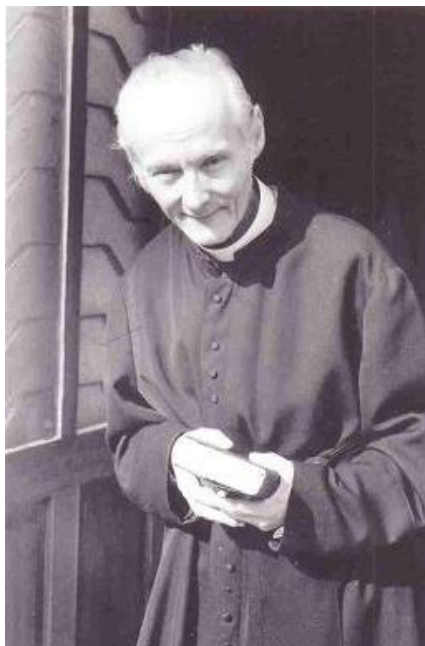

Foto www.fatym.com

30. října uplyne 30 let od smrti výjimečného kněze **P. MUDr. Otty Opálky CM**, který posledních 15 let svého života prožil na Znojmsku, kde působil jako duchovní správce v Mašovicích, na Hradišti, v Bezkově a Citonicích. Otec Opálka se narodil v roce 1915. Po absolvování lékařské fakulty (1945) působil jako lékař v Brně. V letech 1960-68 byl nespravedlivě vězněn. Po propuštění z vězení vstoupil v 53 letech do kněžského semináře a stal se členem řádu lazaretů. Pohřben je na hřbitově sester bormojek na Hradišti.

Již v semináři napsal Otto Opálka traktát „De optimo“, který je mezi mnoha lidmi znám jako „Ottova optimologie“ a který vyjadřuje jeho postoj k životu, který shrnoval do věty: Je to výborné.

I přes všechny nepříznivé okolnosti, které by nás mohly vést k tomu vidět danou věc černě, platí tři důvody (takzvané tři základní optimologické presumpce – tj. předpoklady), z nichž by stačil i jen jediný z nich, aby bylo

možno v celkovém úhlu pohledu konstatovat, že „je to výborné“:

1. „Pán Bůh nás má rád!“ (srov. Jan 3,16) Nemůže být výbornější zpráva! Platí to vždy a za všech okolností. V porovnání s touto skutečností je vše ostatní zanedbatelné – jako porovnání kapky s mořem.

2. „Každé bytí je dobré.“ (srov. Gn 1) Co Bůh stvořil, nemůže být jiné než dobré, ba výborné. A pokud vidíme, že něco není zcela v pořádku – nebo že my sami nejsme takoví – že jsme něco pokazili, pak to není důvod k nářku, ale je to úkol, na kterém máme s Boží pomocí pracovat.

3. „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ (Řím 8,28) Jen jde o to brát to vážně, a hlavně zůstat těmi, kteří mají Pána Boha opravdu rádi. Jinak to nefunguje...

Zdroj: časopis Milujte se! 15/2010

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí farišťáci!

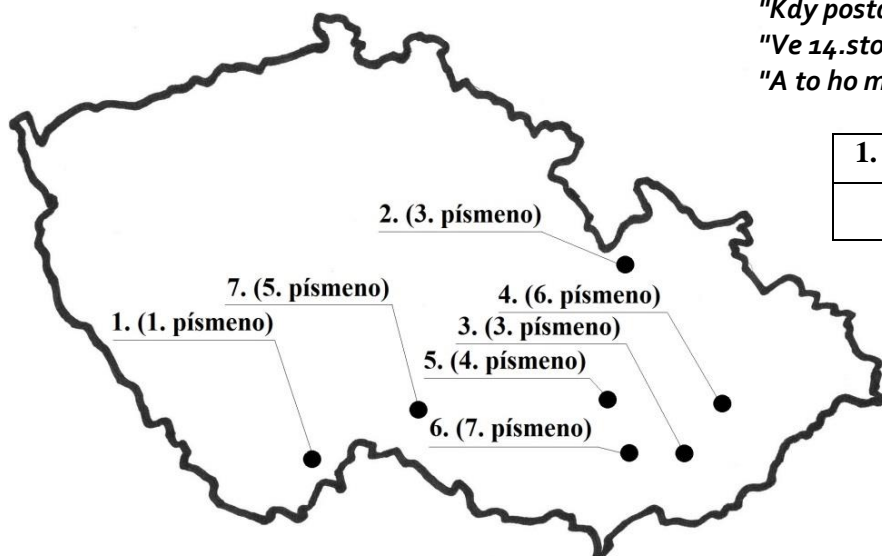
Letos slavíme velké jubileum naší republiky, a tak při příležitosti svátku sv. Václava jsme si pro vás připravili tuto vlastivědnou – tedy spíš pouťovědnou – hru: přiřadte poutní místo k bodu na mapě a zaznačte si písmenko tajenky (první číslice je pořadí v tajence, druhé číslo značí, které písmenko z názvu poutního místa použít).

Ptá se pan Vomáčka průvodce:

„Kdy postavili tenhle zámek?“

„Ve 14. století.“

„A to ho museli stavět tak blízko ...?“

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.

Hostýn
Žarošice
Kostelní Vydří
Velehrad
Králíky
Dobrá voda
Křtiny

Vaši PaKLíci

Kalendář – říjen 2018

3.10. St	KOLÁČ PRO HOSPIC v centru Znojma (Obrokova) a také v Mor. Krumlově od 8.00 do 17.00. Možnost seznámení s Domácím hospicem Znojmo. Za dobrovolné příspěvky za chutný koláč budou pořízeny kompenzační a zdravotní pomůcky pro klienty hospice. Zve Charita Znojmo.
5.10. Pá	první pátek – adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže od 15 h, mše sv. v 17 h OSLAVA BLAHOŘEČENÍ MATKY ALFONSY EPPINGEROVÉ , zakladatelky Kongregace sester Nejsv. Spasitele – u Sv. Kříže v 16.25 růženc, v 17 h mše sv. a následně prezentace osobnosti Matky Alfonsy a neformální posezení v sále kláštera. Srdečně zvou znojemské spasielky.
6.10. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h, autobus ze Znojma v 17 h
7.10. Ne	RŮŽENCOVÁ POUŤ v Lechovicích v 8.30 h (biskup Pavel)
11.10. Čt	první poprázdňinové setkání seniorů KLAS na faře u sv. Kříže v 9 h, setkání navštíví P. Pavel Bublan
12.10. Pá	DÝŇOVÁ STEZKA od 18.30 do 20.30 u vstupu do parku z Komenském nám. (u restaurace Corso). Na všechny děti, které se stezky zúčastní, čeká malý dárek. Rodiče si mohou zakoupit výrobky uživatelů zařízení charity. Dále se můžete těšit na ohnivou show a dýňové speciality. Spoustu zábavy si tu užijí děti i dospělí. Zve Charita Znojmo.
14.10. Ne	měsíční modlitba v Popické kapli v 15 h
16.10. Út	svátek sv. Hedviky – SVĚCENÍ NOVÉHO OLTÁŘE v Břežanech v 9.30 h v kapli sester hedviček (biskup Vojtěch)
20.10. So	SVATOHUBERTSKÁ MŠE SV. s požehnáním myslivcům ve 14 h v kostele sv. Wolfganga v Hnanicích
21.10. Ne	mše sv. na Hradišti u sv. Hippolyta k výročí posvěcení kostela v 10.30 h při bohoslužbách SBÍRKA NA MISIE DRAKIÁDA na Kraví hoře u vysílače od 14.30 h
25.10. Čt	setkání seniorů KLAS v 9 h – navštěva rodinné farmy v Božicích – výroba sýrů , odjezd autobusem č. 822 z autobusového nádraží Znojmo v 9.06 h
28.10. Ne	začíná zimní čas , hodiny se posunou o 1 h zpět POUTNÍ MŠE SV. KE CTI SV. WOLFGANGA v 10 h v Hnanicích (mše sv. v Konicích, Šatově ani Havranicích nebude, všichni jsou zváni do Hnanic)
1.11. Čt	slavnost VŠECH SVATÝCH – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., v 16 h a v 18 h u Sv. Kříže
2.11. Pá	PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – mše sv. v 8 h u Sv. Jana Kř., od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže, mše sv. v 17 h
3.11. So	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 17 h, autobus ze Znojma v 16 h POBOŽNOST NA VOJENSKÉM HŘBITOVĚ V LOUCE v 17 h u příležitosti 100 let od konce I. světové války, následuje promítání snímků z bojišť našich předků na Piavě a na Soči v sále Znojemské Besedy v 19 h
4.11. Ne	MŠE SV. ZA ZEMŘELÉ v obřadní síni na znojemském hřbitově v 15 h
11.11. Ne	sv. Martina – žehnání vína po mši sv. v 9 h u Sv. Mikuláše a po mši sv. v 10 h u Sv. Kříže

11.11. **100 LET OD UKONČENÍ I. SVĚTOVÉ VÁLKY – mše sv. za Ne oběti války** u Sv. Michala v 18 h

výstava STOLETÁ VZPOMÍNKA NA KONEC VELKÉ VÁLKY A VZNIK ČESKOSLOVENSKA v minoritském klášteře (Po–Pá od 9 do 17 h). „Tato výstava je věnována všem hrdinům a obětem první světové války. Všem padlým, zmračeným či jinak postiženým vojákům c. a k. armády i československých legií, jejich ovdovělým či těžce zkoušeným manželkám a jejich sirotkům či opuštěným dětem. Všem, kterým válka vzala rodinu, domov a zdraví. Všem, kteří nepředstavitelně trpěli v potravinové a materiální nouzi.“ (autor výstavy PhDr. Jiří Kacetl)

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

ZŠ Pražská – pondělí 14 h

ZŠ nám. Republiky – úterý 13 h

ZŠ Mládeže – středa 14 h

ZŠ Jubilejní park – čtvrtek 13.15 h

ZŠ Václavské nám. – čtvrtek 13.45 h

Fara u sv. Mikuláše – pátek 15.30 h (všechny ročníky ve 4 skupinách)

Fara v Louce – středa v 17 h

ŘÍJNOVÉ RŮŽENCOVÉ POBOŽNOSTI

Sv. Jan Křtitel – každý všední den v 7.30 h růženc s písní

Sv. Kříž – každý všední den v 17.30 h (v pátek v 16.30 h) růženc (vedou různá společenství z farností Znojma)

Oblekovic-Bohumilice (kostelík Nejsv. Trojice) – každé úterý v 17 h společná modlitba růžence

Hradiště – kaple P. Marie za hřbitovem – denně od 22. do 27. 10. v 16.30 h modlitba růžence, v 17 h mše sv. a mariánská pobožnost

ADORACE U SV. MIKULÁŠE – každý čtvrtek od 20 do 21 h

SETKÁNÍ KATECHUMENŮ – každou neděli v 9 h v sále kláštera u sv. Kříže a opakování následující čtvrtek v 17 h na faře u sv. Mikuláše

NÁRODNÍ SETKÁNÍ MODLITBY MATEK v Brně

Zveme všechny maminky na Národní setkání modlitby matek, které proběhne **20.–22.10.** Motto: „Místo pro Boha“. Kdo bude chtít ubytování, pošlete své přihlášky do 8. 10. 2018 vč. platby! Ti z vás, kteří nebudou požadovat nocleh, se mohou přihlašovat až do 14. 10. 2017. Kdo chce jet pouze v sobotu, nabízím dopravu auty.

Místo konání: **KC Babylon, Kounicova 686/22, Brno.**

Nahlašovat se můžete u P. Marka Coufala na tel. 722 752 154 anebo u paní Strakové 702 124 852.

ZMĚNA V OBSAZENÍ LOUCKÉ FARNOSTI

Od 1. října dochází ke změně v obsazení loucké farnosti. Na nové působiště na Slovensko odchází P. Quirin Barník. V Louce zůstává P. Marian zatím sám, proto je **změna v některých bohoslužbách.** Ve všední dny zůstává všude stávající pořad bohoslužeb. Bohoslužby v Nové nemocnici má na starosti farnost sv. Mikuláše. Nedělní bohoslužby v Louce zůstávají každou neděli v 8 h. Farnosti Konice, Šatov, Havraníky a Hnanice budou mít nedělní mše sv. 1x za 14 dní. Jeden týden Hnanice 9.45 a Konice 11.15 h a druhý týden Šatov 9.45 a Havraníky 11.15 h.

Otcí Quirinovi děkujeme za jeho sedmiletou službu u nás a přeje vše dobré a Boží požehnání na novém působišti.

WEB A FACEBOOK BRNĚNSKÉHO BISKUPSTVÍ

www.biskupstvi.cz | www.facebook.com/biskupstvi/

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Vychází každý měsíc mimo letní prázdniny. Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 8/2018 vyšlo 27/09/2018 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. Vytiskla Tiskárna Koutecký – Kuchařovice.